

LA REUNIÓ

Aquestes darreres setmanes ha estat notícia la previsió d'una reunió entre el president de la Generalitat i el president del Govern d'Espanya. Després d'una polèmica certament innecessària i de vegades ridícula, avui es produeix una trobada formal, oficial i pública entre Artur Mas i Mariano Rajoy. Com s'havia reclamat des de diverses perspectives.

Al meu entendre és una bona notícia. És cert que no ho hauria de ser, perquè el normal fora que les reunions entre els dos presidents – privades o públiques – fossin freqüents i sistemàtiques. Dissortadament aquesta normalitat s'ha trencat i hem convertit en titular el fet mateix d'una trobada.

Hi ha molts analistes i opinadors que creuen que aquesta entrevista no servirà per a res més que per a reforçar el guió i els arguments d'ambdues parts. Reconec que jo també tinc un cert grau d'escepticisme. Crec que el marge de maniobra que tenen un i altre és molt limitat, com a conseqüència dels errors mutus i de la manca de capacitat de resposta. De moment, els respectius hooligans s'han encarregat d'escalfar l'ambient per tal de demostrar la fortalesa i la resistència de les pròpies posicions. No hauríem de fer-los cas: **ni els que insisteixen a Rajoy que no es pot moure, ni els que exigeixen a Mas que tampoc no es pot moure, són agents portadors de la solució.**

La política democràtica és, per definició, diàleg, negociació i pacte. Els acords estables no neixen ni de les imposicions ni de la derrota d'una o altra part. Els dos han de poder salvar la cara. El bon resultat és l'equilibri. Això seria un pas endavant. Ni el manteniment del *statu quo* ni la trencadissa. Aquesta és l'essència del pacte. Tot i el meu escepticisme i l'estret marge de maniobra que uns i altres han deixat, crec que ens hem de conjurar a favor d'un resultat positiu, ni que sigui mínim.

Què hauria de passar per assolir aquest resultat positiu? **El meu desig fora que Mas i Rajoy fossin capaços, en primer lloc, de construir una diagnosi compartida.** Que reconeguessin els dos la naturalesa dels problemes que tenim al davant, la gravetat de la situació que estem vivint i el respecte a les línies vermelles que ni l'un ni l'altre poden negligir. Mas no pot renunciar a la consideració de Catalunya com a Nació, per bé que hauria de poder acceptar que a l'Europa del segle XXI la correspondència entre Nació i Estat no és, ni serà, automàtica. Ni probablement convenient. Rajoy, per la seva banda, no pot renunciar a considerar que la titularitat de la sobirania correspon a la totalitat dels ciutadans espanyols, per bé que hauria de poder acceptar que Espanya no resoldrà els seus problemes territorials sense reconèixer el seu caràcter plurinacional. Espanya necessita retrobar-se en un nou pacte constitucional que signifiqui l'inici d'una nova etapa de consens i prosperitat. El president Mas te pressa: la data del 9N, la convocatòria i la pregunta, pactada amb d'altres formacions polítiques, el pressionen. El president Rajoy, per la seva banda, no en te, de pressa: creu que el temps juga al seu favor.

Si es donés aquest primer pas positiu, al marge del calendari de la consulta i dels advertiments de caràcter jurídic pertinents, s'hauria obert un petita esclatxa. Si es produeix aquesta

coincidència en la identificació dels problemes, encara que les solucions fossin diferents i fins i tot contradictòries, hauríem avançat molt. Perquè el segon pas seria una nova reunió per analitzar un per un aquests problemes i aportar una possible solució a cadascun d'ells.

Obrir una escletxa en el mur d'immobilitat en el que un i altre s'han col·locat no significa resoldre el problema polític i jurídic de la consulta del 9 de novembre. Crec que el president Mas convocarà la consulta i els tribunals, a instàncies del president Rajoy la paralyzaran. També crec que el president Mas no trencarà la legalitat de l'Estat de Dret.

Però després d'aquest incident – i si les coses no empitjoren molt més – caldrà seguir insistint en la única via possible: diàleg, negociació i pacte.

Sobre el contingut de la negociació hi ha avui moltes opinions. I és bo que sigui així. La meua és que **la negociació ha de fer-se sobre un reconeixement del caràcter nacional de Catalunya que no sigui contradictori amb el reconeixement de la sobirania espanyola; sobre el reconeixement de les singularitats en matèria de llengua, cultura i educació; sobre l'exercici de les competències d'autogovern i sobre un nou replantejament del finançament i de les competències fiscals.** Si aquesta fos l'agenda de la negociació, estaríem a l'inici d'una reforma federal de la Constitució. No és un camí ni fàcil, ni breu. Però em sembla que és l'únic camí possible o, millor dit, el camí desitjable.

José Montilla

30/07/2014